ועוד אמר רבא, אם **כָּתְבָה** הכהן – את המגילת סוטה **עַל שְׁנֵי דַּפִּין** – עמודים, כספר תורה הנכתב עמודים עמודים, הרי המגילה **פְּסוּלָה,** משום ש'**סֵפֶר' אֶחָד אָמַר רַחֲמָנָא** – נכתב 'ספר' בלשון יחיד, ומשמע שצריך לכותבה בעמוד אחד, **וְלֹא** יכתבנה **שְׁנַיִם וּשְׁלֹשָׁה סְפָרִים.**

ועוד אמר רבא, אם **כָּתַב** הכהן **אוֹת אַחַת** בלבד מפרשת סוטה, **וּמָחַק** את **הָאוֹת אַחַת** במים, והמשיך **וְכָתַב אוֹת אַחַת** שלאחריה בפרשה, **וּמָחַק** את **הָאוֹת אַחַת** השניה, וכן עשה עד סוף הפרשה, **פְּסוּלָה,** אף שנמצא לבסוף שכתב ומחק את כל הפרשה, ונלמד מ**דִּכְתִיב** "והעמיד את האשה לפני ה' **וְעָשָׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֵת כָּל הַתּוֹרָה הַזֹּאת",** שצריך שתהיה כולה כתובה יחד.

בָּעֵי – הסתפק **רָבָא,** אם **כָּתַב** הכהן **כ' מְגִילוֹת לְשִׁתֵּי סוֹטוֹת** – לכל אחת כתב מגילה מיוחדת עבורה, **וּמְחָקָן** – את שתי המגילות **לְתוֹךְ כּוֹס אֶחָד,** מַהוּ - האם כשרים המים לבדיקה, ונותנים לכל אחת מהם לשתות מהכוס או לאו. ומבארת הגמרא את צדדי הספק, שנאמר בפרשה 'ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת', ולומדים שסדר בדיקת הסוטה צריך להיעשות לשם הסוטה שנבדקת, ויש להסתפק האם **כְּתִיבָה לִשְׁמָהּ בְּעֵינָן** - שרק כתיבת המגילה צריכה להיות לשמה, וממילא **וְהָאֵיכָּא** – באופן זה יהיו המים כשרים לבדיקה, כיון שהמגילות נכתבו לשמן כדין. **אוֹ דִילְמָא** לא די שכתיבת המגילה תהיה לשמה של אותה סוטה, אלא **בְּעֵינָן נַמִּי** שהמְּחִיקָה לתוך המים תיעשה **לִשְׁמָהּ,** וצריך שיהיה ניכר הדבר שנעשתה המחיקה לשמה, ובאופן זה שנמחקו שני המגילות לכוס אחת, לא ניכר שנעשתה המחיקה לשמן – ויהיו המים פסולים.

מוסיף רבא להסתפק, **וְאֶם תִּמְצָא לוֹמַר** – לפשוט כהצד השני, שאכן **בְּעֵינָן נַמִּי** שתעשה **הַמְּחִיקָה לִשְׁמָהּ** של אותה סוטה, ובאופן הקודם יהיו המים פסולים. מה יהיה הדין אם **מְחָקָן** - את שתי המגילות **כְּב' כּוֹסוֹת** – כל מגילה מחק לתוך כוס נפרדת לשם סוטה אחת, **וְחָזַר** לאחר מיכן **וְעֵירְבָן** - את המים של שני הכוסות יחד, **מַהוּ** - האם מים אלו כשרים או לאו. ומבארת הגמרא את צדדי הספק, האם **מְחִיקָה לִשְׁמָהּ בְּעֵינָן** – המחיקה עצמה צריכה להיעשות באופן שניכר שנעשתה לשם סוטה זו, וממילא **וְהָאֵיכָּא** – באופן זה יהיו המים כשרים לבדיקה, כיון שעשה את המחיקות כדינם, וישתו שתיהן מהמים שהתערבו. **אוֹ דִילְמָא** לא די שהכתיבה והמחיקה יֵעשו לשם אותה סוטה, אלא צריכה כל אחת לשתות את המים שנעשו לשמה, ובאופן זה, **הָא לָאו דִּידָהּ קָא שָׁתְיָא** – הסוטה הזו אינה שותה את המים שהוכנו עבורה, שהרי מעורב בהם מהמים שנעשו לשניה, **וְהָא** - גם השניה **לָאו דִּידָהּ קָא שָׁתְיָא** שהרי שותה אף מימי חברתה המעורבים בהם – ויהיו המים פסולים.

מוסיף רבא להסתפק, **וְאֶם תִּמְצָא לוֹמַר** – לפשוט כהצד השני, שצריכה הסוטה לשתות דוקא את המים שנעשו לשמה, ולכן באופן הקודם יהיו המים פסולים כיון ש**הָא לָאו דִּידָהּ קָא שָׁתְיָא, וְהָא לָאו דִּידָהּ קָא שָׁתְיָא,** אלא כל אחת שותה אף את מי חברתה המעורבים. מה יהיה הדין אם לאחר שעירבו את המים שבשני הכוסות, **חָזַר** הכהן **וְחִלְּקָן** - את המים לשתי כוסות, ונותן לכל אחת מהם לשתות מכוס אחת, **מַהוּ** - האם מים אלו כשרים או לאו. ומבארת הגמרא את צדדי הספק, האם **יֵשׁ בְּרֵירָה** - שכשמחלקם, נחשב הדבר כאילו התברר שהמים שניתנו בכוס של האחת הם המים שנעשו עבורה, והמים שניתנו בכוס של השניה הם המים שנעשו עבורה, ויהיו המים כשרים לבדיקה. **אוֹ אֵין בְּרֵירָה** - אין זה נחשב שהתברר שכל אחת מהן קיבלה את המים שנעשו עבורה – ויהיו המים פסולים. מסיקה הגמרא, **תֵּיקוּ** – נשאר הדבר בספק.

בָּעֵי רָבָא, אם הכהן לא השקה את הסוטה את המים מתוך כלי, אלא **הִשְׁקָהּ** אותה **בְּסִיב** – מתוך סיב חלול, **מַהוּ** – האם שתיה באופן זה מועילה לבודקה או לאו. וכן הסתפק באופן שהשקה אותה **בִּשְׁפוֹפֶרֶת** – מתוך צינור, **מַהוּ** – האם שתיה באופן זה מועילה לבודקה או לאו. ומבארת הגמרא את צדדי הספק, האם **דֶּרֶךְ שְׁתִיָּה בְּכָךְ** ומועילה לבודקה, **אוֹ אֵין דֶּרֶךְ שְׁתִיָּה בְּכָךְ** ולא מועילה לבודקה. מסיקה הגמרא, **תֵּיקוּ.**

בָּעֵי רַב אַשִׁי, אם **נִשְׁפְּכוּ** מקצת **מֵהֶן** – ממי המרים, לאחר שמחק לתוכן את המגילה, **וְנִשְׁתַּיְּירוּ מֵהֶן** מקצת מהמים, **מַהוּ** - האם יכולה להיבדק במים הנותרים או לאו. מסיקה הגמרא **תֵּיקוּ.**

אָמַר רַבִּי זֵירָא אָמַר רַב ב' שְׁבוּעוֹת הָאֲמוּרוֹת בְּסוֹטָה, לָמָּה הוצרכו, ולא די בשבועה אחת. ומבאר, **אַחַת** – את השבועה הראשונה, משביע הכהן **קוֹדֶם שֶׁנִּמְחֲקָה הַמְּגִילָה, וְאַחַת** – את השבועה השניה משביע הכהן **לְאַחַר שֶׁנִּמְחֲקָה.** מקשה הגמרא, **מַתְקִיף לָהּ רָבָא,** והרי **תַּרְוַיְיהוּ** – שני השבועות **קוֹדֶם שֶׁנִּמְחֲקָה מְגִילָה כְּתִיבָן** בתורה, ומשמע שאת שתי השבועות משביע לפני המחיקה. **אֶלָּא אָמַר רָבָא** – חולק על רבי זירא ומבאר באופן אחר, לעולם שתי השבועות הן לפני המחיקה, אלא **שַׁאַחַת** – השבועה השניה היא **שְׁבוּעָה שֶׁיֵּשׁ עִמָּהּ אָלָה** - מזכיר הכהן בשבועה את הקללה שתחול עליה אם ימצא שזינתה, **וְאַחַת** - השבועה הראשונה היא **שְׁבוּעָה שֶׁאֵין עִמָּהּ אָלָה,** אלא שבועה בעלמא שלא זינתה.

שואלת הגמרא, **הֵיכִי דָּמֵי שְׁבוּעָה שֶׁיֵּשׁ עִמָּהּ אָלָה** – כיצד משביע אותה הכהן את השבועה עם האלה. ומבארת, **אָמַר רַב עַמְרָם אָמַר רַב,** שאומר לה **מַשְׁבִּיעֲנִי עָלַיִךְ** בשמו של הקב"ה **שֶׁלֹּא נִטְמֵאת,** ומוסיף לומר לה **שֶׁאִם** אכן **נִטְמֵאת, יָבוֹאוּ בָיִךְ** המים לצבות בטן ולנפל ירך, והאשה אומרת אמן אמן, ומסכימה לשבועה זו ומקבלת את האלה עליה. דוחה הגמרא, **אָמַר רָבָא,** זה אינו נחשב 'שבועת האלה', שהרי **אָלָה לְחוּדָהּ קָיְימָא** – האלה שאומר לה עומדת בפני עצמה ואינה חלק מהשבועה, **וּשְׁבוּעָה לְחוּדָהּ קָיְימָא** – השבועה שלא נטמאת עומדת בפני עצמה ואין מזכיר בה את האלה, ומהלשון 'שבועת האלה', משמע שמשביע אותה אף על האלה. **אֶלָּא אָמַר רָבָא** 'שבועת האלה' נאמרת בלשון זו, **מַשְׁבִּיעֲנִי עָלַיִךְ, שֶׁאִם נִטְמֵאת יָבוֹאוּ בָיִךְ,** ומקבלת על עצמה את האלה בשבועה. דוחה הגמרא, **אָמַר רַב אַשִׁי,** גם זה אינו הביאור ב'שבועת האלה', כיון שבאופן זה נמצא ש**אָלָה אֵיכָּא** – על הקללה הוא משביע אותה, ואילו **שְׁבוּעָה לֵיכָּא** – על המעשה עצמו אם נטמאה או לאו, אינו משביע אותה. **אֶלָּא אָמַר רַב אַשִׁי,** 'שבועת האלה' נאמרת בלשון זו, **מַשְׁבִּיעֲנִי עָלַיִךְ** שנכונים הם הדברים שאמרת **שֶׁלֹּא נִטְמֵאת,** ומוסיף ומשביע את האשה, **וְאֶם נִטְמֵאת יָבוֹאוּ בָיִךְ** האלה.

בשבועת הסוטה נאמר 'ואמרה האשה אמן אמן', שצריכה הסוטה לקבל על עצמה את השבועה ולהודות עליה, מפרשת המשנה הטעם שבופלת האשה האמן בדבריה.

משנה. שואלת המשנה, **עַל מָה הִיא אוֹמֶרֶת** הסוטה בשבועתה **אָמֵן אָמֵן** - שני פעמים. ומבארת, שעונה **אָמֵן עַל הָאָלָה** – מקבלת על עצמה את הקללה שאמר לה הכהן שתחול עליה אם זינתה, וכן **אָמֵן עַל הַשְּׁבוּעָה** – מקבלת על עצמה את השבועה שמשביעה הכהן, והרי זה כמי שנשבעת בעצמה. וכן, **אָמֵן מֵאִישׁ זֶה** – נשבעת שלא זינתה עם אותו פלוני שקינא לה בעלה ונסתרה עמו, **וּמֵאִישׁ אַחֵר** – נשבעת גם שלא זינתה עם אדם אחר. וכן אומרת **אָמֵן שֶׁלֹּא שָׁטִיתִי** - נשבעת שלא זינתה אף בהיותה **אֲרוּסָה וּנְשׂוּאָה,** ומכאן למדו דין גלגול שבועה, שאף שלא היה עליה קינוי כשהיתה ארוסה, מגלגלים עליה שבועה גם על זמן זה.

וְשׁוֹמֶרֶת יָבָם וּבְנוּפָהּ – אם נישואיה של אשה זו בתורת ייבום הם, שמת אחיו ללא בנים וייבמה זה, וקינא לה ונסתרה תחתיו, מגלגל עליה גם שבועה שלא זינתה כשהיתה שומרת יבם, כלומר בזמן שהמתינה ליבום. חוזרת המשנה למה שאמרה בתחילה, שאומרת הסוטה אמן על האלה אמן על השבועה, ומפרשת, שאמן על השבועה פירושו שאומרת אָמֵן שֶׁלֹּא נִטְמֵאתִי – מקבלת עליה את השבועה שלא זינתה, ואמן על האלה היינו, וְאִם נִטְמֵאתִי יָבוֹאוּ בִּי – מקבלת על עצמה שאם זינתה יבואו עליה הקללות האמורות במקרא. רַבִּי מֵאִיר חולק ואוֹמֵר, שמלבד שאומרת אָמֵן שֶׁלֹּא נִטְמֵאתִי – שנשבעת שלא זינתה תחתיו בעבר, אומרת גם אָמֵן שֶׁלֹּא אֶטְמָא – מגלגלים עליה שבועה שלא תזנה תחתיו גם להבא, ואם תזנה להבא, המים ששותה עכשיו יפגעו בה לאחר שתזנה. ומבארת המשנה, שהַכֹּל שָׁוִין - רבי מאיר וחכמים שנחלקו האם מגלגלים עליה שבועה שלא תזנה להבא, מודים שֶׁאֵין מַהֲנָה עָמָּהּ – אין מגלגלים עליה שתשבע, לֹא עַל כָּךְ שלא זינתה קוֹדֶם שֶׁתֶּאֱרַס לו. וְלֹא עַל כָּךְ שלא תזנה לְאַחַר שֶׁתִּתְגָּרֵשׁ ממנו. כלומר, שעל כך שאם לאחר שהתגרשה נֶהֶרְגָה לְאָחֵד וְנִטְמֵאת – זינתה עם אחר, וְאַחַר כָּךְ חֶחֱזִירָהּ בעלה הראשון, לֹא הָיָה מַהֲנָה עָמָּהּ - לא השביע אותה, משום שאף אם תזנה בעודה גרושה, אינה נאסרת לחזור אליו. ומבארת המשנה שאינה נשבעת על זמנים אלו, משום שזֶה הַכְּלָל, אין משביעים אותה אלא על כך שלא זינתה זנות שנאסרה בה על בעלה, אך כָּל שֶׁתִּתְבָּעֵל וְלֹא הָיְתָה אֲסוּרָה לוֹ עַל זנות שלא נאסרת בה על בעלה, כגון אם זינתה קודם שהתארסה לו, לֹא הָיָה מַהֲנָה עָמָּהּ ומגלגל עליה שבועתה.

גמרא. אָמַר רַב הַמְנוּנָא, שׁוֹמֶרֶת יָבָם שֶׁזִּינְּתָה בעודה שומרת יבם, אֲסוּרָה לְיִבְמָהּ – נאסרת להתיבם ליבם, אלא יחלוץ לה. שואלת הגמרא מַמַּאי למדו שנאסרת עליו. ומשיבה, יש להוכיח כן ממשנתנו, מְדְּקָתָנֵי שׁוֹמֶרֶת יָבָם וּבְנוּפָהּ – שאם יבם את אשת אחיו וקינא לה ונסתרה לאחר הייבום, מגלגל עליה שבועה שלא זינתה בעודה שומרת יבם, אִי אָמְרַתְּ בְּשִׁלְמָא – אם נאמר שאם זינתה בעודה שומרת יבם, אֲסוּרָה - נאסרת להתיבם ליבם, כרב המנונא, מְשׁוּם הָכִי מַהֲנָה בַּהֲדָהּ – מובן הדבר שמגלגל עליה שבועה זו. אֶלָּא אִי אָמְרַתְּ שאף אם זינתה בעודה שומרת יבם, לֹא אֲסוּרָה - אינה נאסרת בכך על היבם, הֵיכִי מַהֲנָה בַּהֲדָהּ – היאך מגלגל עליה שבועה שלא זינתה בזמן זה, וְהָתְנַן – במשנתנו, זֶה הַכְּלָל, כָּל שֶׁאֵילּוּ תִּיבָּעֵל וְלֹא תִּהְיֶה אֲסוּרָה לוֹ - על זנות שלא אוסרת אותה על בעלה, לֹא הָיָה מַהֲנָה עָמָּהּ – לא היה משביעה. אלא מוכח מהמשנה כרב המנונא, ששומרת יבם זינתה נאסרת על היבם.

מביאה הגמרא, אָמְרִי בְּמַעֲרָבָא – אמרו בארץ ישראל, לֵית הִילְכְתָא כְּרַב הַמְנוּנָא, אלא שומרת יבם זינתה מותרת להתיבם. שואלת הגמרא, וְאֶלָּא הָא דְּקָתָנֵי במשנתנו, שׁוֹמֶרֶת יָבָם וּבְנוּפָהּ - ומוכח שנאסרת על היבם ולכן יכול לגלגל עליה שלא זינתה בעודה שומרת יבם. עונה הגמרא, הָא מַנִּי – התנא של המשנה רַבִּי עֲקִיבָא הִיא, דְּאָמַר אֵין קִידּוּשִׁין תּוֹפְסִין בְּחַיָּבֵי לָאוִין – אדם שקידש אשה שאסורה עליו באיסור לאו, אין הקידושין חלים, וכן אם תלד לו הולד ממזר. כלומר, וּמְשַׁוֵּי לָהּ – שרבי עקיבא מחשיב אשה שאסורה באיסור לאו, כְּיֵ עֶרְוָה - כאשה שאסורה באיסור כרת. ולשיטתו, כיון ששומרת יבם אסורה לשוק באיסור לאו, אם עברה על הלאו וזינתה, הרי היא כאשת איש שזינתה תחת בעלה שנאסרת על בעלה, וכמו כן היא נאסרת על היבם, ולכן סבר התנא שמגלגל עליה שבועה שלא זינתה בזמן זה. אך להלכה לא נפסק כרבי עקיבא, אלא הדין הוא שקידושין חלים בחייבי לאוין משום שאינם נחשבים כחייבי כריתות, ולכן שומרת יבם שזינתה אינה נאסרת על היבם.

בָּעֵי – הסתפק רַבִּי יִרְמְיָה, מַהוּ שֶׁיִּתְּנָה אָדָם עַל נִישּׂוּאִין הָרִאשׁוֹנִים - אדם שגירש את אשתו ואחר כך החזירה, וקינא לה ונסתרה בנישואין שניים, האם יכול לגלגל עליה שבועה שלא זינתה תחתיו בנישואין הראשונים. וכן הסתפק, לגבי יבם שייבם את היבמה וקינא לה ונסתרה, עַל נִישּׂוּאֵי אָחִיו מַהוּ - האם יכול לגלגל עליה שבועה שלא זינתה כשהיתה נשואה לאחיו שמת. מביאה הגמרא ראיה לפשוט הספקות, תָּא שְׁמַע, שנינו במשנתנו, זֶה הַכְּלָל, כָּל שֶׁתִּתְבָּעֵל וְלֹא תִּהְיֶה אֲסוּרָה לוֹ לֹא הָיָה מַהֲנָה עָמָּהּ – על זנות שאינה נאסרת מחמתה על הבעל, אינו יכול לגלגל ולהשביעה, ויש לדייק, שרק על זנות שאינה נאסרת מחמתה אינו משביעה, הָא אֲסִירָה – אך על זנות שנאסרת מחמתה על הבעל, הָכִי נַמִּי דְּמַהֲנָה ומגלגל עליה כן. שְׁמַע מִינָּהּ – ואם כן יש לפשוט ספקות אלו, שהרי אם זינתה תחתיו בנישואין הראשונים נאסרת עליו מחמת זה לעולם, וכן אם זינתה כשהיתה נשואה לאחיו נאסרת להתיבם לו מחמת זה, לפיכך יכול לגלגל שבועה על בעילות אלו, שהן בעילות שאוסרות.

שנינו במשנה, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אָמֵן שֶׁלֹּא נִטְמֵאתִי וְכוּ'. תַּנְיָא מבארת הברייתא כוונת רבי מאיר, לֹא בְּשֶׁאָמַר רַבִּי מֵאִיר – מה שאמר רבי מאיר שאומרת גם אָמֵן שֶׁלֹּא אֶטְמָא – שנשבעת שלא תזנה בעתיד, לא עלה על דעתו לומר שֶׁאִם בעתיד תִּטְמָא, הַמַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ מֵעַכְשָׁיו, אֶלָּא כך היא כוונתו, לְכְשֶׁתִּטְמָא – אם בעתיד תעבור על שבועתה ותזנה, הַמַּיִם ששתתה כשהביאוה על מה שנסתרה מְעַרְעֲרִין אוֹתָהּ - יחזרו לה לתוך גרונה, וּבוֹדְקִין אוֹתָהּ – ויבררו שזינתה.

בָּעֵי – הסתפק רַב אַשִׁי, לדעת רבי מאיר הסובר שנשבעת גם שלא תזנה בעתיד, מַהוּ שֶׁיִּתְּנָה אָדָם עַל נִישּׂוּאִין הָאַחֲרוֹנִים – האם יכול להשביעה גם שאם יגרשנה ויחזור וישאנה, שלא תזנה תחתיו בזמן הנישואין השניים. מבארת הגמרא את צדדי הספק, האם משביעה רק שלא תזנה תחתיו בנישואין אלו, כיון שאם תזנה נמצא שאסורה עליו תוך כדי הנישואין, אך באופן זה, כיון שֶׁהִשְׁתָּא - בזמן הנישואין הראשונים, מֵיהָא לֹא אֲסִירָה לֵיהּ – אף אם תזנה בזמן הנישואין השניים, לא נאסרה עליו לזמן הנישואין הראשונים, אינו יכול כעת לגלגל עליה שבועה זו. אוֹ דִּילְמָא, כיון שׁוּמְנִין דְּמִגָּרֵשׁ לָהּ וַהֲדַר מַהֲדַר לָהּ – אף שלא תיאסר בנישואין אלו, אך כיון שסוף סוף תיאסר עליו בזנות זו, יכול לגלגל עליה שבועה על כך. מביאה הגמרא ראיה לפשוט הספק, תָּא שְׁמַע שנינו במשנתנו, הַכֹּל שָׁוִין שֶׁלֹּא הָיָה מַהֲנָה עָמָּהּ לֹא עַל זנות שהיתה קוֹדֶם שֶׁתִּתְאָרֵס, וְלֹא עַל זנות שתהיה לְאַחַר שֶׁתִּתְגָּרֵשׁ ממנו, ולכן אף אם בזמן שהיתה גרושה נִסְתְּרָה לְאָחֵד וְנִטְמֵאת – זינתה עם אחר, וְאַחַר כָּךְ חֶחֱזִירָהּ בעלה הראשון, אינו נחשב שעברה על השבועה, כיון שלֹא הָיָה מַהֲנָה עָמָּהּ – לא השביע אותה על זמן זה. ויש לדייק, שרק על זנות בזמן שהיא עדיין גרושה אינו משביעה, הָא יַחְזִירָנָהּ וְתִיטַּמָּא – אך אם תזנה לאחר שיחזירה שוב, הָכִי נַמִּי דְּמַהֲנֵי – יכול לגלגל עליה שבועה על כך, שְׁמַע מִינָּהּ – מוכח כהצד השני של הספק, שלדעת רבי מאיר מגלגל עליה גם שבועה זו.

הברייתא דנה כמה פעמים אם קינא הבעל לאשתו ונסתרה בודקים אותה במים המאררים. תָּנוּ רַבָּנָן, נאמר במקרא בפרשת סוטה "וְאֵת תּוֹרַת הַקְּנָאֹת", ו'תורת' ריבוי הוא, ומשמעו שבכל הקנאות שיקנא לאשתו יעשה לה כתורה הזאת, ריבוי זה מְלַמֵּד, שֶׁהָאִשָּׁה שׁוֹתָה וְשׁוֹנָה על כל פעם שקינא לה בעלה והיא נסתרה. רַבִּי יְהוּדָה חולק וְאוֹמֵר, מהמילה 'זֹאת', ממעטים, ולומדים שֶׁאֵין הָאִשָּׁה שׁוֹתָה וְשׁוֹנָה – שאין משקים אשה סוטה אלא פעם אחת, ואף אם שוב קינא לה בעלה ונסתרה – אין משקים אותה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה וְהֵעִיד לְפָנֵינוּ נְחוּנְיָא חוֹפֵר שִׁיחִין, שֶׁהָאִשָּׁה שׁוֹתָה וְשׁוֹנָה פעם שניה, וְקִיבְּלוּ עֲדוּתוֹ לנהוג כן, בְּשֶׁנֵּי אֲנָשִׁים - שאם שתתה פעם אחת, ומת בעלה ונשאת לאחר, וגם השני קינא לה ונסתרה, משקים

המשך בעמוד קעח

אותה שוב. **אֲבָל לֹא בְּאִישׁ אֶחָד** – אך אם אותו בעל קינא לה פעם שניה ונסתרה, אין משקים אותה שוב. **וְהֶכָּמִים אוֹמְרִים** – שיטה שלישית, **אֵין הָאִשָּׁה שׁוֹתָה וְשׁוֹנָה** פעם שניה, **בֵּין בְּאִישׁ אֶחָד** שקינא לה שני פעמים, **וּבֵין בִּב' אֲנָשִׁים** שונים. שואלת הגמרא, **וְתָנָא קַמָּא נָמֵי** שסבר שהאשה שותה ושונה, ומשמע שאף בבעל אחד שותה שני פעמים, קשה שהרי **הָכְתִיב 'וְאת'** למעט, ומה ימעטו מפסוק זה. וכן קשה, **וְרַבָּנָן דְּתַרְוַיְיהוּ נָמֵי** - על דעת חכמים שבברייתא, שסוברים שאינה שותה יותר מפעם אחת אף בשני אנשים, יש להקשות שהרי **הָא כְּתִיב תּוֹרַת** לרבות, ולדבריהם מה ריבה מקרא זה. מתרצת הגמרא, **אָמַר רָבָא, בְּאִישׁ אֶחָד וּבוֹעַל אֶחָד** – בעל אחד שקינא לאשתו שני פעמים שלא תיסתר עם אותו פלוני ונסתרה עמו, **דְּכוּלֵי עָלְמָא לֹא פְּלִיגִי** בזה, ומודים **דְּאֵין הָאִשָּׁה שׁוֹתָה וְשׁוֹנָה** אחר שנסתרה עם אותו בועל שנית.